

Nyt fra "Os i Jos" og City Ministries, april 2017

"Påskekyllinger" under opdræt
i Gyero

Kære Familie og Venner

Mange tak for breve og hilsner, som svar på vores sidste nyhedsbrev, og tak til jer, der sendte os en påkehilsen. Vi ville gerne svare jer alle personligt, men tiden synes at være ret knap på det sidste, så nu må I nøjes med en fælleshilsen. ☺ Ja, tiden synes at flyve afsted – hurtigere end nogen sinde. Personligt prøver jeg nok at fortrænge, hvor lidt tid vi faktisk har tilbage her i Nigeria, men jeg begynder at se i øjnene, at der faktisk ikke er særlig lang tid tilbage, hvor meget jeg end kunne ønske mig det anderledes.

Det er ikke fordi, vi ikke glæder os til at komme til Danmark og gense jer alle, men det er fordi vi er kommet til at holde af mange her – især alle de børn og unge, som vi er med til at tage os af, og som det bliver meget svært at sige farvel til.

Lige nu er Cornerstone Skolen på ferie, så jeg har forsøgt at tage mig sammen herhjemme og få sorteret og ryddet ud. Det er ikke så lidt man kan få samlet sammen i tidens løb – også selvom jeg med jævne mellemrum har sorteret og givet ting væk. Vi er så privilegerede, at der flytter en amerikansk familie ind i "vores" hus, som har købt de fleste af vores møbler, hvilket jo gør tingene meget lettere.

Vi havde en dejlig påske, hvor vi var på en forlænget weekend i Miango, som er en landsby udenfor Jos, hvor der ligger et retrætecenter. Her var vi sammen med ca. 200 andre – både nigerianere og andre missionærer. Langfredag stod vi – sammen med vore koreanske venner – for en liturgisk langfredags-gudstjeneste. Påskedag havde vi en tidlig påskemorgen-andagt oppe på en lille bjergtop, som hører med til stedet og senere en påske-gudstjeneste. Påskegudstjenesten blev ret improviseret, da strømmen gik lige før gudstjenesten, men det er jo ikke noget uvant her, så alle tog det i stiv arm. Lederen af gudstjenesten havde ellers forberedt en PowerPoint, og skulle spille guitar, men i stedet kom salmebøgerne i brug og en af deltagerne meldte sig til at spille klaver.

Johanna og Jonathan så vi ikke meget til, da de var sammen med deres venner. Det bliver et stort savn for dem at må forlade alle deres venner, som efter nogle år vil være spredt ud over flere kontinenter. Vi er meget glade for, at Johanna har besluttet sig for at tage et sabbatsår til næste år, så at hun og Jonathan i det mindste har hinanden til at hjælpe sig igennem de store forandringer, som de står overfor ved at skulle flytte til Danmark, hvor de jo kun har ganske få venner.

Som sagt er her nok at gøre. En god overdragelse af vores arbejde er en høj prioritet for os begge. Projekter, der skal afsluttes og mange, der skal siges farvel til. I går var jeg, Anne Karin, til bryllup (det kan der læses om på vores blog på Mission Afrikas hjemmeside) og næste weekend tager jeg til endnu et bryllup. Denne gang hos en af vore tidligere drenge fra Transition House. Han er noget af en solstrålehistorie. Han flyttede for nogle år siden til en by i Kogi State, som ligger ca. 11 timers kørsel her fra Jos, hvor han i begyndelsen først arbejdede for en missionær, men senere tog initiativ til at starte et arbejde, som rækker ud til udsatte børn i området. Nu skal han, som en af de få af vores tidligere drenge, altså giftes med et ordentligt kirkebryllup. Faktisk bor en anden af vores tidligere Transition House drenge

også i Egbe, som den ret store landsby hedder. Han var en af dem, som ikke giftede sig, men som allerede i gymnasiet gjorde en pige gravid. Vi har fortalt om ham før – han hedder John. Det gode er, at han på trods af mange vanskeligheder og ønsket om flere gange at stikke af fra det hele er blevet sammen med Ruth. De har nu to børn – Salvin og Anne Karin! Sidste år fik John arbejde som chauffør på et missionshospital i Egbe, og vi mere eller mindre tvang ham til at få familien til at flytte med sig dertil, da vi sagde, at nu hvor han fik en løn, måtte han selv tage ansvar for at forsørge sin familie, og ikke blive ved med at leve i afhængighed af os og andre missionærer. I mellemtiden har Ruth også fået arbejde, så nu er det længe siden vi har fået opringninger om behov, men kun sms'er om, at det går godt og de glæder sig til at få besøg. Dette er faktisk også en solstrålehistorie. Vi kan jo kun glæde os, hver gang vi ser, at det lykkedes for de unge mennesker at stå på egne ben.

Der er mange nye børn i arbejdet og Hassan* er en af dem. Han har nu været hos os i Gyero i ca. et halvt år og er endelig ved at åbne lidt op og smile. I starten var han meget lukket og ville nogle gange gå hjem til hans plejemor, fordi han ikke ville være i skole, men var ked af det. Hassan er ca. 7 år. Han er den ældste af fire søskende. Hans far tilhørte fulani-stammen. Han havde foruden hans mor tre andre koner. Faderen døde for nogle år siden af AIDS og havde på det tidspunkt inficeret alle sine koner med HIV. Da faderen døde flyttede Hassans mor tilbage til sin mor, som er en kristen. Da Hassan kom til

Gidan Bege sidste år, vidste han godt, at hans mor var syg, men nu er hun i mellemtiden død, og det er der endnu ingen, der har turdet fortælle ham, da han allerede var i sorg over alle de andre store forandringer, der er sket i hans liv. Det kræver nogle gange stor visdom at vide, hvad der er det rette at gøre i en situation som denne. *Hans navn er ændret af hensyn til hans sikkerhed.

Nu har der i over en måned været ca. 28°, når vi er gået i seng om aftenen og 28°, når vi er stået op om morgenen, så vi blev meget glade, da vi den 10. april fik den første regn i lige præcist et halvt år og det derefter regnede i nogle dage, men siden da er der ikke kommet mere regn og alle længes efter regn især landmændene, som jo gerne vil have tilsået deres marker, og alle vi andre, der er trætte af varmen, støvet og fugtigheden.

I fredags var Johanna til "banquet" som vel svarer til gallamiddag i gymnasiet. Alle var meget fine i tøjet og der var pyntet meget fint op i salen, hvor de skulle være. Johanna bliver student d. 17. maj – "om Gud vil og vi lever", som Peter Michael plejer at sige. Inden da venter der hende en travl tid. Husk gerne hende i jeres forbøn.

SIDEN SIDST: Her overrækkes vinderprisen ved en stavekonkurrence, "Spelling Bee" på Cornerstone Academy i Gyero.

Fra indvielses festen for det nye hjem for drenge, som vi fortalte om i vores sidste nyhedsbrev.

Mange kærlige hilsner fra Jonathan, Johanna, Peter Michael og Anne Karin